

O fântână cu apă vie

Flavius

Noapțile mele nu au subterfugii
toate se sfârșesc lamentabil pe ploi
ferestrele lor au ochiuri în cer.
Absorbite de mișcarea pământului
trec cu dezinvoltură pe partea opusă,
încetează să mai influențeze.

Pentru mine între orele zero și trei
toate au porțile închise cu zăvoare de lemn
și câinii lor păzesc ielele ieșite la joc.
Cei care se apropie de lumea lor,
uimiți peste măsură
pot rămâne săriți de pe fix, ori nebuni.

Privesc diminețile cu ochii mari, limpede-n față,
mă umplu cu lumina frumuseții lor,
o fântână cu apă vie, răcoroasă
îmi înalță osul ființei
în tulpină odată cu sufletul tânăr,
să mă încing cu seva iubirii,
în femeia care cheamă
cu inima captivă de cel ce nu vede
păcatul și scrie .